

“भीठे बच्चे- तिमी दुःख-हर्ता सुख-कर्ता बाबाका बच्चा हौ। तिमीले मनसा, वाचा, कर्मणा कसैलाई पनि दुःख दिनु हुँदैन, सबैलाई सुख देऊ।”

प्रश्नः- तिमी बच्चाहरू मनुष्यबाट देवता बन्छौ, त्यसैले तिमीहरूको मुख्य धारणा के हुनुपर्छ?

उत्तरः- तिमी मुखबाट जुन बोली निस्कन्छ, त्यो एक एक बोलीले मनुष्यलाई हीरा जस्तो बनाइदेओस्। तिमी धेरै मीठो बन्नुपर्छ, सबैलाई सुख दिनुपर्छ। कसैलाई पनि दुःख दिने विचार नआओस्। तिमी अब यस्तो सत्ययुगी स्वर्गको दुनियाँमा जान्छौ, जहाँ सदा सुखै सुख हुन्छ। दुःखको नाम निशान हुँदैन। तिमीलाई बाबाको श्रीमत मिलेको छ- प्यारा बच्चाहरू! बाबा समान दुःख-हर्ता सुख-कर्ता बना। तिमी धन्दा नै हो सबैको दुःख हरेर सुख दिनु।

गीतः- इस पाप की दुनिया से.....

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरूले यो गीत सुन्यौ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीले पुरुषार्थ गर्छौं यस्तो दुनियाँमा जानको लागि, जहाँ एक त माया हुँदैन। त्यस्तै कहिल्यै मनसा, वाचा, कर्मणा कसैलाई पनि दुःख दिदैनन्। त्यसैले त्यसको नामै हो स्वर्ग, प्याराडाइज, वैकुण्ठ। अवश्य त्यहाँका मालिक लक्ष्मी-नारायणको चित्र पनि देखाउँछन्। प्रजाको त चित्र देखाउँदैन। लक्ष्मी-नारायणको चित्र छ, जसबाट सिद्ध हुन्छ उनीहरूको राजधानीमा अवश्य यस्तै मनुष्य थिए। यहाँ नै यिनीहरू स्वर्गको मालिक थिए, जहाँ दुःखको नाम निशान रहँदैन। मनसा, वाचा, कर्मणा द्वारा कसैले पनि कसैलाई दुःख दिँदैनन्। बाबाले पनि कहिल्यै कसैलाई दुःख दिनुहुन्ना। उहाँको नाम दुःख-हर्ता सुख-कर्ता प्रख्यात छ। उहाँ बसेर तिमी बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ। यस दुनियाँमा सबैले मनसा, वाचा, कर्मणा द्वारा एक अर्कालाई दुःख दिन्छन्। वहाँ मनसा, वाचा, कर्मणा द्वारा सबैलाई सुख दिनेवाला हुन्छन्। परमपिता परमात्माले सिवाय कसैले पनि स्वर्गको मालिक बनाउन सक्दैन। स्वर्ग अवश्य थियो। यहाँ पनि हेर विज्ञानबाट के के बनिरहन्छ। हवाईजहाज, मोटर, महल आदि कसरी बन्छन्। वहाँ पनि विज्ञान पूरा काममा आउँछ। यस्तो होइन जमीनबाट कुनै वैकुण्ठ निस्केर आउँछ। जसरी देखाउँछन् द्वारिका समुद्रको तल गयो। जुन समुद्रको तल जान्छ, त्यो त गलेर समाप्त हुन्छ। नयाँ सुरु देखि सबै कुरा बन्नु छ। बाबा द्वारा अब हामीले बादशाही प्राप्त गरिरहेका छौं। त्यसैले मनसा, वाचा, कर्मणा द्वारा कसैलाई पनि दुःख दिने विचार पनि आउनु हुँदैन। हुन त यो हो नै मायाको राज्य। मनसा तूफान त आउँछन्। बाँकी दिलमा कसैलाई दुःख दिने विचार पनि आउनु हुँदैन। यतिबेला सबैले एक अर्कालाई दुःख नै दिन्छन्। सम्झन्छन् सुख हो, तर त्यो हो दुःख। बाबाबाट सबैलाई बेमुख गर्छन्। यो भक्तिमार्ग पनि ड्रामामा छ। ड्रामालाई कसैले पनि जान्दैनन्। उनीहरूले सम्झन्छन्- हामीले यी शास्त्र आदि सुनाउँछौं, यो पनि ज्ञान हो। जप तप आदि गरेर मनुष्यले मुक्ति-जीवनमुक्ति पाउँछन्। अनेक प्रकारका मार्ग बताउँछन्। भन्दछन्- धेरै समयदेखि भक्ति गर्दै आएका हौं तब त भगवान् आउनु भएको छ। हामीले पनि भन्छौं- जब भक्तिको अन्त्य हुन्छ, तब भगवान् आउनु पर्ने हुन्छ, आएर भक्तिको फल दिनुहुन्छ। उनीहरू सबै भक्तिको लाइनमा जान्छन्। त्यसलाई ज्ञान भनिँदैन। शास्त्रहरूको ज्ञान द्वारा सद्गति हुँदैन। सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान त उनीहरूलाई छँदै छैन। यो कुरा तिमीहरूलाई थाहा छ-

प्राचीन ज्ञान एवं योग द्वारा विश्व स्वर्ग बनेको थियो, जुन कुरा अवश्य भगवान्‌ले नै सिकाउनुहुन्छ। मनुष्यले त राजयोग सिकाउन सक्दैनन्। भगवान्‌ले जुन सहज राजयोग सिकाउनुभयो, त्यसको पछि गएर शास्त्र बनाएका हुन्। यहाँ त भगवान्‌ स्वयं बसेर ज्ञान सम्झाउनुहुन्छ। गीतामा केवल एक भूल गरेका छन्, नाम फेरिदिएका छन् अनि समय पनि अर्कै लेखिदिएका छन्।

तिमीलाई थाहा छ— अहिले भगवान्‌ले हामीलाई ज्ञान एवं राजयोग सिकाइ रहनु भएको छ। सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान अरू कुनै शास्त्रमा छैन। कल्पको आयु पनि लम्बा चौडा बनाइ दिएका छन्। मनुष्यले त उही शास्त्र पढिरहन्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यो सृष्टि रूपी वृक्ष हो। वृक्षमा पहिला थोरै पात हुन्छन्, फेरि बढ्दै जान्छन्। भिन्न-भिन्न धर्मका पात देखाइन्छ। वास्तवमा यी जति पनि वेद शास्त्र छन्, ती सबै भगवत गीताका पात हुन् अर्थात् त्यसबाट सबै शास्त्रहरू निस्किएका हुन्। तिमीले देखेका छौ— नयाँ वृक्षको स्थापना अवश्य हुन्छ। तूफान आदिमा कुनै त तुरुन्तै ओइलाउँछन्, गिर्छन्। तिमीलाई थाहा छ— अहिले हाम्रो दैवी वृक्षको जग लागिरहेको छ। अरू जति पनि धर्म स्थापक छन्, उनीहरूले यो जान्दैनन्— हामीले क्रिश्चियन धर्मको अथवा फलानो धर्मको जग लगाउँछौं। पछि गएर यो थाहा हुन्छ— फलानाले यो जग लगाएको हो। यहाँ त काँडालाई फूल बनाउनु पर्ने हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ हामी त देवता बन्नु छ। सबैलाई सुख दिनु छ। कसैलाई पनि दुःख दिने ख्याल पनि आउनु हुँदैन। मुखबाट एक-एक अक्षर यस्ता निस्किएका छन्, जसबाट मनुष्यलाई हीरा जस्तो बनाइदेओस्। बाबाले पनि हामीलाई ज्ञान सुनाउनुहुन्छ, जसलाई धारण गर्दै-गर्दै हामी हीरा जस्ता बन्छौं। वास्तवमा टिचरले कसैलाई कहाँ दुःख दिन्छन् र, उनले त पढाउँछन्। सम्झाइन्छ— यदि राम्ररी नपढे २१ जन्मको लागि घाटा पर्छ। २१ जन्मको लागि अहिले नै पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। बाबा मिलेको छ, जसलाई नै भक्तिमार्गमा याद गर्थ्यौं, हे भगवान्‌ भनेर। साधु सन्त आदि सबैले याद गर्छन्। भगवान्‌ त एक हुनुहुन्छ। तर उहाँ को हुनुहुन्छ, यो जानेका छैनन्। श्रीकृष्ण त सत्ययुगमा राजकुमार थिए। उनलाई त कसैले यस्तो भन्दैनन्— उनी सबैका दुःख-हर्ता सुख-कर्ता हुन्। यही श्रीकृष्णको आत्मा जुन सुखमा थियो, अहिले दुःखमा छ। भगवान्‌को लागि यस्तो भन्न मिल्दैन। उहाँ त दुःख-सुख देखि पर हुनुहुन्छ। उहाँको मनुष्य तन छैन। बाबाले जुन स्थापना गर्नुहुन्छ, त्यहाँ सुखै सुख हुन्छ। गायन पनि गरिएको छ— दुःख-हर्ता सुख-कर्ता।

तिमीलाई थाहा छ— हामी रावणको राज्यमा आधाकल्प दुःखी थियौं। अल्पकालको सुख छ, बाँकी दुःखै दुःख छ। जसलाई संन्यासीहरूले काग विष्टा समान सुख भन्छन् किनकि विकार द्वारा पैदा हुन्छ नि। तर कुनै पवित्र प्रवृत्ति मार्ग पनि हुनुपर्छ, जहाँ कुनै पनि विकार हुँदैन। अवश्य त्यो सत्ययुगमा थियो। त्यसको नामै छ स्वर्ग। त्यो हो पवित्र मार्ग, स्वर्ग। फेरि पतित बनेपछि त्यसलाई भनिन्छ, नर्क भ्रष्टाचारी मार्ग। दुःख सुखको यो खेल बनेको छ। मनुष्यलाई उत्तिखेरै सुख, उत्तिखेरै दुःख छ। उनीहरूलाई यो थाहा छैन— स्वर्गमा सदा सुख हुन्छ, दुःखको नाम निशान पनि रहँदैन। यहाँ फेरि सुखको नाम निशान पनि छैन। विकारमा जानु, यो त दुःख नै हो। त्यसैले त संन्यासीले पनि संन्यास गर्छन् तर त्यो हो निवृत्ति मार्ग। सत्ययुगमा प्रवृत्ति मार्ग थियो, त्यो थियो शिवालय। देवी-देवता, लक्ष्मी-नारायण आदिका जड चित्र मन्दिरहरूमा कसरी ताज वा तख्त सजाइएको हुन्छ। यहाँ नै राजा-रानी दैवी सम्प्रदायका थिए, अरू कुनै धर्ममा यस्तो हुँदैन। राजाहरू त

बनेका थिए तर डबल ताजवाला होइन। सत्ययुगमा सुरु देखि नै राजाई चल्छ। आदि सनातन डबल शिरताज देवी-देवता धर्म थियो। त्यो धर्म कसरी स्थापना भयो? यी सबै कुरा तिमी बच्चाहरूलाई नै थाहा छ। शिवबाबाको मत द्वारा तिमी दुःख-हर्ता सुख-कर्ता बन्छौ। तिमी धन्दा नै यो हो- सबैको दुःख हरेर सुख दिनु। यदि तिमीले पनि कसैलाई दुःख दियौ भने कसले भन्छ- यी दुःख-हर्ता सुख-कर्ताका सन्तान हुन्। पहिला मनमा विचार आउँछ फेरि पछि कर्ममा आउँछ। तिमी बच्चाहरू त अति मीठो बन्नुपर्छ। भगवान्‌ले पढाउनुहुन्छ। जबसम्म तिमी चालचलन दैवी हुँदैन, मनुष्यले तिमीमाथि विश्वास कसरी गर्न सक्छन्? गीतामा पनि लेखेको छ- भगवानुवाच, मैले तिमीलाई नरबाट नारायण बनाउँछु। भगवान्‌ अवश्य पनि संगममा हुनुहुन्छ। भगवानुवाच- मैले तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु, अवश्य पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ। यो काम कुनै कृष्णको होइन। त्रिमूर्ति देखाउँछन्, तर शिवलाई उडाइदिएका छन्। फेरि भन्दछन्- ब्रह्माका त तीन मुख हुन्छन्। यी एक मुखवाला ब्रह्मा कहाँबाट आए! अब मनुष्यका तीन मुख कसरी हुन्छन्? बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी मेरा समझदार बच्चा हौ। तिमीले नै विश्वमा राज्य गरेका थियौ। अहिले बाबाले तिमीलाई देही-अभिमानी बनाइरहनु भएको छ। अब आफूलाई आत्मा सम्झ। सबैलाई अशरीरी बनाएर मुक्तिधाममा पठाइदिनु हुन्छ। तिमीले यहाँ आएर यो शरीर धारण गरेका हौ। शरीर धारण गर्दा-गर्दा तिमीलाई देह-अभिमान पक्का भएको छ। अब तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झ। म आत्माले ८४ जन्मको पार्ट खेलेको छु। अहिले यो अन्तिम जन्म हो, आफूसँग यस प्रकारले कुरा गर। बाबा भन्नुहुन्छ- अब तिमी देही-अभिमानी बन, फर्केर जानु छ, फेरि तिमी स्वर्गमा आउँछौ। अहिले तिमीले म द्वारा स्वर्गको बादशाही लिनको लागि मेहनत गरिरहेका छौ। बाबालाई तिमीले बिर्सिन्छौ त्यसैले खुशीको पारा चढ्दैन। शास्त्रहरूमा कति ठूलो भूल गरिदिएका छन्, शिवबाबालाई नै उडाइदिएका छन्। पूजा गर्दा पनि भन्छन्- नाम रूपबाट भिन्न हुनुहुन्छ। अरे, त्यसोभए पूजा कसको गछौं! याद कसको गछौं? भन्दछौ पनि आत्मा भृकुटीको बीचमा रहन्छ। तर आत्मा कसको सन्तान हो? यो जान्दैनन्। म आत्मा भृकुटीको बीचमा रहेर यस शरीर द्वारा पार्ट खेल्छु, यस पुतलीलाई नचाउँछु। कठपुतलीहरूको नाँच हुन्छ नि। त्यसमा अर्को मानिसले नचाउँछ। सबैभन्दा पहिला त देही-अभिमानी बन्नुपर्छ, अनि बाबाले जे सम्झाउनुहुन्छ त्यसलाई धारण गर्नुपर्छ। प्रदर्शनीमा सबैभन्दा पहिला त बाबाको परिचय सम्झाउनु छ- उहाँ सबैका पिता हुनुहुन्छ, उहाँ निराकार, उहाँ साकार प्रजापिता, दुई पिता हुनुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- लौकिक पिता पनि छन्, पारलौकिक पिता पनि हुनुहुन्छ। ती हदका, उहाँ बेहदका। अहिले नयाँ रचना रच्नु भएको छ। हामीले शिवबाबा द्वारा वर्सा लिन्छौं। आफूसँग यस प्रकार कुरा गरेर पक्का हुनु छ। देही-अभिमानी बन्नु छ। हामी शिवबाबाको पासमा पढ्न जान्छौं, परमपिता परमात्मा निराकार हुनुहुन्छ। साकार हुन् प्रजापिता ब्रह्मा। तिमी हौ प्रजापिता ब्रह्माका मुख वंशावली ब्राह्मण। तिमीलाई ब्रह्माले गोदमा लिएका हुन्। तिमी भयौ नयाँ रचना- ब्राह्मण। तिनीहरू हुन् पुराना शारीरिक ब्राह्मण। उनीहरूले शारीरिक यात्रा गर्छन्। तिमीले रूहानी गछौं।

तिमी बच्चाहरू अहिले श्रेष्ठ बनिरहेका छौ। यो हो ईश्वरीय मिशन- भ्रष्टाचारीबाट श्रेष्ठाचारी बन्ने। मनुष्यले त बनाउन सक्दैन। वास्तवमा सच्चा-सच्चा सदाचार समिति तिमी हो। हेर तिमी लिडर को हुनुहुन्छ! बाबा भन्नुहुन्छ- म फेरि राजयोग सिकाउन आएको छु, यो उही संगमयुग हो। अहिले मनुष्यबाट देवता बनाउँछु।

तिमीलाई थाहा छ— हामी शूद्रबाट अहिले ब्राह्मण बनिरहेका छौं। ब्राह्मणहरूको चोटी हुन्छ। ब्रह्मा पनि चोटी हुन्। ब्रह्मामा जो प्रवेश गर्नुहुन्छ, उहाँलाई यी आँखाले देख्न सकिँदैन। अरू त सबै देखिन्छ, बुद्धि द्वारा जानिन्छ, निराकार बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। ब्रह्मालाई त यहाँ ब्राह्मण चाहिन्छ। सूक्ष्मवतनमा हुन सक्दैन। गोदमा लिनुहुन्छ, व्यक्त ब्रह्मा नै अव्यक्त ब्रह्मा बन्छन्। यो राम्ररी बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। सबैभन्दा पहिला लक्ष्यलाई बुझेपछि फेरि जहाँ बसेर पनि पढ्न सक्छौ। मुरली दिनहुँ सुन्नुपर्छ। एक दिन मात्र छुट्टो भने पनि धेरै घाटा पर्छ किनकि प्वाइन्ट बडो गहन र हीरा रत्न समान निस्कन्छन्। कुनै फस्टक्लास रत्न निकिलयो र छुटायो भने घाटा पर्छ। नियमित विद्यार्थी बडो एक्क्युरेट हुन्छन्। राम्ररी पुरुषार्थ नगरे उच्च पद पाउन सकिँदैन। यो त धेरै उच्च पढाइ हो। सरस्वतीलाई ब्यान्जो र कृष्णलाई मुरली दिएका छन्। वास्तवमा कृष्णलाई गल्लीले दिएका हुन्। हुन् त ब्रह्मा। तिमीलाई थाहा छ— यो शिवबाबाको मुख हो। कृष्णको र सरस्वतीको त कुनै पनि कनेक्शन छैन। सारा कुरा उलझाइदिएका छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) म आत्माले यस शरीर रूपी पुतलालाई नचाइरहेको छु, म यसभन्दा भिन्नै छु— यस्तो अभ्यास गर्दै देही-अभिमानि बन्नुपर्छ।
- २) मुरली कहिल्यै छुटाउनु हुँदैन, नियमित बन्नु पर्छ। पढाइमा धेरै एक्क्युरेट रहनु पर्छ।

वरदानः— “एक बाबा दोस्रो न कोही ” यस स्थिति द्वारा सदा एकरस एवं लवलीन रहने, सहजयोगी भव
“एक बाबा दोस्रो न कोही”— जो बच्चाहरू सदा यस्तो स्थितिमा रहन्छन्, उनको बुद्धि सार रूपमा सहज स्थित हुन्छ। जहाँ एक बाबा हुन्छ, वहाँ स्थिति एकरस एवं लवलीन हुन्छ। यदि एकको सट्टा कोही दोस्रो तेस्रो आयो भने खिटपिट हुन्छ। त्यसैले अनेक विस्तारलाई छोडेर सार स्वरूपको अनुभव गर, एकको यादमा एकरस रह्यौ भने सहजयोगी बन्छौ।

स्लोगनः— दिलमा सदा यही अनहद गीत बजिरहोस्— म बाबाको, बाबा मेरो।